

CAPITOLUL 1

Atenție, cititori!

— Avem pentru tine cei mai faini ochelari de scris! îmi zic în cor vecinii mei.

Când spun vecini, mă refer la patru ~~bele~~ copii din blocul meu: Teo, Ada, Bobo și Bibi. Tocmai am avut proasta inspirație de a-i primi la mine acasă pentru ceea ce ei au numit „o discuție chiar mai scurtă decât cărțile pe care le scrii“.

— De ochelari de scris n-am mai auzit, le răspund eu cu mirare. Ați vrut să spuneți ochelari de citit?

— Mai lasă cititul, mă sfătuiesc copiii. Poate vrei să și scrii uneori, dacă tot te dai drept Autoare. Iar ochelarii de scris sunt exact ce îți trebuie!

— Bine, bine, dar nu am nevoie de ochelari, încerc eu să-i refuz. Vederea mea e impecabilă!

— Serios? zice Bobo cu îndoială. Ia să-mi spui ce scrie aici!

Bobo, despre care țin să menționez că are numele de familie Calamitate, ridică o carte de pe biroul meu, o deschide la întâmplare și începe să o bâțâie în fața mea. Mijesc

o vreme ochii la carte, sperând că Bobo se va opri din maimuțărit și din clătinat, dar, cum asta nu se întâmplă, renunț pufnind să citesc.

— Poți citi? se interesează el mios.

— Păi cum să pot, dacă tu... încep eu indignată.

— Aha, nu poți! mă oprește Bobo. După cum credeam și noi, ești oarbă ca un liliac!

— E un caz grav de tulburare a vederii, îmi pune Teo diagnosticul. Mă întreb dacă rasa beagle, de care aparține câinele tău, Sherlock, este indicată pentru nevăzători. Oricum, în locul tău, nu aș mai ieși fără câine din casă. Cineva trebuie să vadă pentru tine de acum înainte, mai ales că refuzi ochelarii...

— Ai nevoie de ochelari, îmi spune blând Ada și mă ia consolator de după umeri. Primul pas în rezolvarea unei probleme este să recunoști că ai o problemă.

— Văd la fel de bine ca întotdeauna! zic eu fără să mă las. Pe voi patru însă nu vă *văd* bine, dacă mai continuați mult cu șarada asta!

— Vai! mă căinează micul Bibi. Suntem chiar aici și nu ne vezi! E grav!

— Ham! își arată îngrijorarea și beagle-ul meu, Sherlock, de sub birou.

— Stați să înțeleg! Voi, de fapt, vreți să vă ajut cu ceva și nu aveți decât o pereche de ochelari cu care să mă

recompensați pentru efort. De aceea ați inventat nevoia mea subită de ochelari!

— Ești departe de adevăr, îmi spune Ada tăindu-mi avântul.

— Cam la patru perechi de ochelari depărtare, confirmă Bobo.

— Atunci? Luminați-mă voi: cum de a apărut ideea ochelarilor și la ce să mă aștept din partea voastră?

— Tu ai o vârstă înaintată, iar noi o inimă largă, începe Teo o explicație dubioasă a prezenței lor pe capul meu. Tu ar trebui să porți ochelari de scris, iar noi chiar dispunem de așa ceva.

— Însă nu e indicat să ți-i dăm pur și simplu, mă lămurește și Ada. Ai putea crede că îi meriți și cadoul ți s-ar urca la cap.

— Așa că o să facem un schimb: ochelarii noștri contra unui serviciu! încheie Bobo, nerăbdător, explicația.

— Dar numai dacă ești cuminte! se simte Bibi dator să completeze.

— Exact cum mi-am imaginat! izbucnesc. Nu eu vreau ceva de la voi, ci voi de la mine! Haideti, spuneți-mi verde în față ce doriți!

— Miopia o face irascibilă, zice Ada întorcându-se către prietenii ei. Deoarece nu vede bine, este mereu tensionată.

— Te vei simți mai bine după ce îți vom da ochelarii, mă liniștește Bobo.

— Dar numai dacă semnezi acest contract cu noi, spune și Teo. Prin contract ești de acord să scrii o altă carte despre ultimul nostru caz, care tocmai s-a încheiat.

Teo îmi bagă apoi sub nas contractul pe care scrisul indecis ba o lua în jos, ba încerca să-și revină, urcând prea sus pe pagină:

Contract

*Subsemnații, Detectivii Aerieni,
adică Teo, Ada, Bobo și, uneori, Bibi și Sherlock,
îi acordă Autoarei, adică beneficiarei, dreptul
de a scrie despre cazul din școală...*

— Hopa! mă opresc eu din citit, descoperind un pretext pentru a-i refuza. Eu despre școală nu scriu, copii! Nu am priceput nici măcar la vremea mea care era treaba cu școala. Iar despre școala de acum știu chiar mai puține. În plus, cine știe ce ați făcut voi pe acolo. Așa că NU, răspunsul meu e NU...

— Hei, relaxează-te, nu-ți cere nimeni să faci o analiză pertinentă a învățământului gimnazial! spun copiii (sau poate că, de fapt, ei au spus doar „Stai liniștită că nu trebuie să treci iar prin școală!“).

— Va fi doar o nouă carte cu detectivi, a cărei acțiune se petrece în școală, pledează ei mai departe.

— În afară de asta, contractul propus de voi e revol-tător! mă zburlesc eu la ei. Pentru efortul meu de a scrie cartea voi primi doar o pereche de ochelari de care nu am nevoie. În rest am numai obligații! Să nu critic detectivii, să nu pun la îndoială cele povestite de ei, să nu-mi stre-cor păreri proprii, să las uneori detectivii să taie ce nu le convine din carte ~~=ei, asta nu accept!~~ Să nu îmi însușesc gloria detectivilor doar pentru că sunt Autoarea cărților cu ei, să reciclez ciornele manuscrisului și să mă deplasez cât de des pot cu bicicleta...

— Niciodată să nu uităm de mediu, mă întrerupe Teo zâmbind fericit.

— Eu nu semnez chestia asta!

— Ne așteptam să nu vrei, dar cu timpul te vei răz-gândi, îmi spun ei și se instalează confortabil în biroul meu, în așteptare.

Rezist cât rezist, urmărindu-i pe copiii mai mari făcând rații din ciocolata mea caldă, ca să le ajungă cât mai mult timp. Detest praful de ciocolată la plic, de aceea am și atât de multe pliculețe: nu le consum niciodată. Hm... oare de ce le tot cumpăr?

Cedez totuși când Bibi reușește să se cazeze împre-ună cu Sherlock în sertarul destinat manuscriselor mele valoroase.

— Ce gol e aici! Ce de spațiu! chiuie încântat Bibi.

— Mă predau! anunț eu privind-i pe locatarii sertarului pentru manuscrite.

Mă gândesc că mai repede scap de ei scriindu-le o carte, fie ea și despre – brrr – școală. Așa că repet cu Ada de câteva ori „Am probleme de vedere și nu mă tem să recunosc asta“, semnez contractul conceput de Teo, evacuez una bucată copil mic și una bucată câine din sertar și fac loc pe birou pentru ca Bobo să răstoarne pe el: cinci perechi de ochelari de vedere, un binoclu, o lupă și un monoclu. Îmi aleg ca plată monoclu, căci orice altceva de acolo mi-ar fi la fel de util.

Iată-mă, așadar, în măsură să vă prezint o nouă aventură reală a Detectivilor Aerieni: Teo – zis Marlău, Ada – zisă Gesicaflecer, Bobo – zis Bolumbo, Bibi – zis Scupidu și Sherlock – zis uneori Șerloc. Putem să începem.

CAPITOLUL 2

Coloratul început¹

Era o superbă zi de luni, pe la începutul anului școlar. Nu era prima zi de școală, dar era prima zi în care, după toate revederile și recapitulările (mai mult ale vacanței decât ale disciplinelor școlare), venise vremea lecțiilor noi și a temelor. Era așadar o zi de luni foarte specială! Soarele zâmbea cu toată convingerea în fața atâtor începuturi: început de săptămână, început de școală. În compania noilor manuale – iată, tot atâtea începuturi câte materiile sunt în programa școlară –, copiii săltau veseli spre școală. [*DETECTIVII: Uau, cât de forțat! O să folosim paragraful ăsta la compuneri. Acum poți scrie pe bune?*]

De fapt, era o urâțică zi de luni, în care amicul soarece rânjise la tine toată vacanța tocmai te lăsase baltă. Soarele reprezenta însă ultima ta grijă, fiindcă abia puneai un picior în fața celui alt în drum spre – of – școală. Iar

¹ Cu trimitere la *Înneguratul început*, primul volum dintr-o excelentă serie pentru copii semnată de inspiratul Lemony Snicket. (N.a.)

când te mai și gândeai că anul școlar e abia la început, îți venea să te repezi urlând înapoi în casă. Totuși nu făceai asta, pentru că înțelegeai importanța mersului la școală sau, cel puțin, te convinseseră ai tăi că o înțelegi. Oricum, abia mișcai sub greutatea ghiozdanului conceput și dotat special ca să nu permită mișcări impulsive de eliberare de sub el. Te consolai cu gândul că, oriunde altundeva ai fi alergat, viața ar fi fost ca acest ghiozdan: grea și cu un măr acrișor ca gustare pentru pauză.

Dacă erai elev de gimnaziu la noi în oraș, în plus față de toate aceste neajunsuri, mai și aveai orele după-amiaza. Aveai ocazia să te intersectezi pe drum spre școală cu școlarii din ciclul primar și să le invidiezi chipurile luminoase: ei terminaseră cu școala pe acea zi.

Marșul copiilor de gimnaziu spre școală se derula așa-dar mohorât și în tăcere, căci mulți încă se mai prefăceau că nu se observă unii pe alții. Vacanța de vară fusese atât de lungă, încât li se păruse că-și pot ignora la nesfârșit colegii. Numai rareori se auzea ceva de genul:

— Anul ăsta mi-am luat troller!

Într-adevăr, un troller semeț își zornăia roțile pe asfalt în urma celui care strigase și care trăia, pe moment, iluzia unei vieți școlare mai ușoară cu un ghiozdan. Cei care trecuseră prin experiența altor trollere știau că, în câteva zile de târât pe caldarâm și de tractat în sus și-n jos pe treptele școlii, roțile de la troller vor ceda. Dacă nu o vor face de

la sine, vor fi ajutate de colegi amatori de un transport cu „trollerbuzul“, iar uneori chiar de proprietarul care va ceda unui impuls jucăuș și-l va folosi pentru deplasarea la vale.

Așadar nicio perspectivă veselă pentru nimeni. Urâtică zi!

Lucrurile s-au mai înseninat când, aproape ajunși la destinație, copiii au fost întâmpinați de un zvon simpatic: școala cea recent curățată și bibilită pentru noul an școlar fusese vandalizată în timpul weekendului! Greu de crezut, căci arăta la fel ca întotdeauna pe dinafară. Fără să-și piardă speranța, au crezut cu toții că dezastrul era vizibil pe interior și s-au grăbit ca niciodată spre ușile școlii.

Interesat de eveniment, Teo s-a lăsat purtat de torentul de copii de-a lungul holurilor, dincolo de clasa lui. Ajunsesese oricum mai devreme la școală, prevăzător cum era, iar orele nu începuseră încă.

Valurile de elevi curioși se spărgeau în țipete de surpriză când dădeau de peretele *special* de lângă cancelarie: acolo se petrecuse fericitul dezastru, actul de vandalism. Imediat ce înțelegeau despre ce era vorba, unii copii se desprindeau grăbiți de mulțimea de gură-cască adunată lângă *special* și luptau împotriva curentului, pentru a purta prin școală zvonuri mai mult sau mai puțin fondate.

Peretele care stârnise atâta rumoare în acea zi de luni era *special* pentru că era singurul care fusese lăsat alb în școala azurie, ceea ce poate părea o sfidare a autorităților școlare la adresa atâtor și atâtor mici și (ne)talentați utilizatori de cerneluri, paste, mine colorate, acuarele, crete, abțibilduri și chiar și cărbuni, în disperare de cauză! În afara faptului că era provocator de alb, peretele *special* era diferit de ceilalți pereți normali și prin faptul că nu avea nici panouri cu anunțuri importante și importate de la Ministerul Învățământului / diplome de excelență participare a profesorilor la diverse evenimente / încercări (și, uneori, reușite) artistice ale elevilor / portrete de personalități care nu se puteau opune expunerii etc. Peretele era o anomalie care te năucea și te făcea să întrebi siderat: dar de ce?!

Totuși, *specialul*, după cum îi spusese copiii, avusese un scop pe lume și în școală: fusese anume pregătit pentru a se picta direct pe el.

Într-adevăr, ideea din spatele acestui perete [*DETECTIVII: De fapt, în spatele peretelui era doar cancelaria.*] era ca pe el să se marcheze, prin picturi murale cât mai originale, ducerea la bun sfârșit a unor proiecte școlare.

De exemplu, peretele purtase peste vară câțiva copaci pictați de elevii implicați în proiectul ecologist „Înverzește școala“. După ce plantaseră în grădina școlii niște pomișori, copiii fuseseră invitați să-i redea într-un verde delicat